

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 10. februārī*

Lieta C-301/06

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2006. gada 6. jūlijā cēla

Īrija, ko pārstāv D. O'Hagans [*D. O'Hagan*], pārstāvis, kam palīdz E. Ficsimonss [*E. Fitzsimons*], D. Bārnivils [*D. Barniville*] un E. Kolinss [*A. Collins*], SC, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

ko atbalsta

Slovākijas Republika, ko pārstāv J. Čorba, pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pret

Eiropas Parlamentu, ko sākotnēji pārstāvēja H. Deintjers Tebenss [*H. Duintjer Tebbens*], M. Dīna [*M. Dean*] un A. Auerspergers Matičs [*A. Auersperger Matič*], pēc tam pēdējie divi un K. Bredlijs [*K. Bradley*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv Ž. K. Pirī [*J.-C. Piris*] un J. Šute [*J. Schutte*], kā arī S. Kiriakupula [*S. Kyriakopoulou*], pārstāvji,

atbildētāji,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv A. Sampols Pukuruls [*A. Sampol Pucurull*] un H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcomo*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. ten Dama [*C. ten Dam*] un K. Viselsa [*C. Wissels*], pārstāves,

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*] un R. Trousterss [*R. Troosters*], kā arī K. O'Reilija [*C. O'Reilly*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs, ko pārstāv H. Heimanss [*H. Hijmans*], pārstāvis,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] un K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents), R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], K. Šimans [*K. Schiemann*], J. Klučka [*J. Klučka*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 1. jūlija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2008. gada 14. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Īrija lūdz Tiesai atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvu 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV L 105, 54. lpp.) tādēļ, ka tā nav pieņemta, balstoties uz piemērotu juridisko pamatu.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 95/46/EK

- 2 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) tika radītas normas attiecībā uz personas datu apstrādi, lai šajā ziņā, nodrošinot datu brīvu apriti Eiropas Kopienā, aizsargātu fizisko personu tiesības.

3 Direktīvas 95/46 3. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Šī direktīva neattiecas uz personas datu apstrādi:

- tādu pasākumu gaitā, uz kuru neattiecas Kopienas tiesību akti, kā Līguma par Eiropas Savienību V un VI sadaļā paredzētie pasākumi un, jebkurā gadījumā, uz apstrādes operācijām attiecībā uz sabiedrisko drošību, aizsardzību, valsts drošību (ieskaitot valsts ekonomisko labklājību, ja apstrādes operācija attiecas uz valsts drošības jautājumiem) un uz valsts pasākumiem krimināltiesību jomā;

- ko veic fiziska persona tikai un vienīgi personiska vai mājsaimnieciska pasākuma gaitā.”

Direktīva 2002/58/EK

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīva 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV L 201, 37. lpp.) tika pieņemta, lai Direktīvu 95/46 papildinātu ar speciāliem noteikumiem telekomunikāciju jomā.

5 Atbilstoši Direktīvas 2002/58 6. panta 1. punktam:

“Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. punktu un 15. panta 1. punktu.”

6 Tās pašas direktīvas 15. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu un kriminālvajāšanu, kā noteikts Direktīvas 95/46/EK 13. panta 1. punktā. Tālāb dalībvalstis, cita starpā, var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie, kas minēti Eiropas Savienības dibināšanas līguma 6. panta 1. un 2. punktā.”

Direktīva 2006/24

- 7 Atbilstoši Direktīvas 2006/24 piektajam līdz vienpadsmitajam apsvērumam:
- “(5) Vairākas dalībvalstis ir pieņēmušas tiesību aktus, kuri paredz, ka pakalpojumu sniedzēji saglabā datus noziedzīgu nodarījumu novēršanas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem. Šādi valstu noteikumi ievērojami atšķiras.
- (6) Juridiskās un tehniskās atšķirības valstu noteikumos attiecībā uz datu saglabāšanu noziedzīgu nodarījumu novēršanas, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem rada šķēršļus elektronisko komunikāciju iekšējam tirgum. Pakalpojumu sniedzējiem tiek izvirzītas atšķirīgas prasības attiecībā uz to, kādu veidu noslodzes dati un atrašanās vietas dati ir saglabājami, kā arī uz saglabāšanas nosacījumiem un periodiem.
- (7) Tieslietu un iekšlietu padomes 2002. gada 19. decembra secinājumos uzsvērts, ka sakarā ar elektronisko komunikāciju iespēju ievērojamo pieaugumu īpaši svarīgi ir dati, kuri attiecas uz elektronisko komunikāciju izmantošanu, un tāpēc tie ir vērtīgs līdzeklis noziedzīgu nodarījumu, jo īpaši organizētās noziedzības, novēršanai, izmeklēšanai, atklāšanai un kriminālvajāšanai.
- (8) Deklarācijā par terorisma apkarošanu, kuru Eiropadome pieņēma 2004. gada 25. martā, doti norādījumi Padomei pārbaudīt pasākumus noteikumu izveidei

pakalpojumu sniedzējiem attiecībā uz informācijas saglabāšanu par noslodzes datiem.

- (9) Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību [un pamatbrīvību aizsardzības] konvencijas [(turpmāk tekstā — “ECTK”)] 8. pantu ikvienam ir tiesības uz to, ka tiek respektēta viņa privātā dzīve un sarakste. Valsts iestādes var iejaukties, pārkāpjot šīs tiesības, tikai saskaņā ar tiesību aktiem un tikai tad, ja demokrātiskā sabiedrībā tas ir vajadzīgs, *inter alia*, lai nodrošinātu valsts aizsardzību vai sabiedrisko drošību, nepieļautu nekārtības vai noziedzību vai aizsargātu cilvēku tiesības un brīvības. Tā kā datu saglabāšana ir izrādījusies tik nepieciešams un efektīvs izmeklēšanas līdzeklis tiesībaizsardzībai vairākās dalībvalstīs un jo īpaši nopietnos gadījumos, piemēram, saistībā ar organizēto noziedzību un terorismu, ir nepieciešams uz noteiktu laiku un ievērojot šajā direktīvā paredzētos nosacījumus nodrošināt, ka saglabātos datus dara pieejamus tiesībsargājošajām iestādēm. Tādēļ tāda datu saglabāšanas instrumenta pieņemšana, kurš atbilst ECPAK 8. pantam, ir nepieciešams pasākums.
- (10) 2005. gada 13. jūlijā Padome savā Deklarācijā par nosodījumu terora aktiem Londonā vēlreiz uzsvēra nepieciešamību pēc iespējas ātrāk pieņemt kopējus pasākumus attiecībā uz telekomunikāciju datu saglabāšanu.
- (11) Ņemot vērā nozīmi, kāda noslodzes datiem un atrašanās vietas datiem ir noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanā, atklāšanā un kriminālvajāšanā, par ko liecina vairāku dalībvalstu veiktie pētījumi un praktiskā pieredze, ir nepieciešams Eiropas līmenī nodrošināt, lai dati, kurus iegūst vai apstrādā publiski

pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatori, tiktu saglabāti noteiktu laiku, ievērojot šajā direktīvā paredzētos nosacījumus.”

- 8 Tās pašas direktīvas divdesmit pirmajā apsvērumā ir noteikts:

“Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus — proti, saskaņot pakalpojumu sniedzēju pienākumus attiecībā uz konkrētu datu saglabāšanu un šo datu pieejamības nodrošināšanu smagu noziegumu, kā noteikts katras dalībvalsts tiesību aktos, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem, — nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šīs direktīvas mēroga un iedarbības dēļ šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar [EK] Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.”

- 9 Minētās direktīvas divdesmit piektais apsvēruma ir izteikts šādi:

“Šī direktīva neierobežo dalībvalstu tiesības pieņemt tiesību aktus par attiecīgās valsts iestāžu tiesībām piekļūt datiem un attiecīgi izmantot tos. Jautājumi par piekļuvi datiem, kurus atbilstoši šai direktīvai dalībvalstu iestādes saglabā pasākumiem, kas minēti Direktīvas 95/46/EK 3. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā, neietilpst Kopienas tiesību darbības jomā. Tomēr uz tiem var attiekties attiecīgās valsts tiesību akti vai rīcība atbilstoši Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļai. Šiem tiesību aktiem vai rīcībai ir

pilnībā jārespektē pamattiesības, kas izriet no dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām un kā to garantē ECPAK. [..]”

10 Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šīs direktīvas mērķis ir saskaņot dalībvalstu noteikumus attiecībā uz publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatoru pienākumiem, kas attiecas uz noteiktu datu, kurus tie iegūst vai apstrādā, saglabāšanu, lai nodrošinātu, ka šie dati ir pieejami smagu noziegumu, kas katrā dalībvalstī noteikti tiesību aktos, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem.”

11 Minētās direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Atkāpjoties no Direktīvas 2002/58/EK 5., 6. un 9. panta, dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu, ka šīs direktīvas 5. pantā minētie dati tiek saglabāti saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem tiktāl, ciktāl tos ir ieguvuši vai apstrādājuši publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatori, sniedzot attiecīgos komunikāciju pakalpojumus šo valstu jurisdikcijā.”

12 Tās pašas direktīvas 4. pantā ir precizēts:

“Dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar šo direktīvu saglabātie dati īpašos gadījumos un atbilstoši attiecīgās valsts tiesību aktiem tiek paredzēti vienīgi kompetentām valsts iestādēm. Procedūras, kas jāievēro, un nosacījumi, kas jāizpilda, lai saņemtu piekļuvi saglabātajiem datiem atbilstīgi nepieciešamības un proporcionalitātes prasībām, visas dalībvalstis nosaka savos tiesību aktos, ņemot vērā attiecīgus Eiropas Savienības tiesību aktus vai starptautisko publisko tiesību aktus, un jo īpaši ECPAK, kā to ir interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību Tiesa.”

13 Direktīvas 2006/24 5. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina šādu datu kategoriju saglabāšanu atbilstoši šai direktīvai:

a) dati, kuri ir nepieciešami, lai izsekotu un identificētu komunikācijas avotu:

[..]

b) dati, kuri ir nepieciešami, lai identificētu komunikācijas galamērķi:

[..]

c) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu komunikācijas datumu, laiku un ilgumu:

[..]

d) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu komunikācijas veidu:

[..]

e) dati, kuri ir nepieciešami, lai identificētu lietotāja komunikāciju aprīkojumu vai aprīkojumu, kas veic tā funkcijas:

[..]

f) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu mobilo sakaru iekārtas atrašanās vietu:

[..]

2. Saskaņā ar šo direktīvu nevar saglabāt datus, kas izpauž komunikācijas saturu.”

¹⁴ Minētās direktīvas 6. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka 5. pantā norādītās datu kategorijas saglabā laiku, kas ir ne mazāk kā seši mēneši un ne ilgāk kā divi gadi no komunikācijas datuma.”

¹⁵ Tās pašas direktīvas 7. pantā ir paredzēts:

“Neierobežojot noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK un Direktīvu 2002/58/EK, katra dalībvalsts nodrošina, ka publiski pieejamo elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji un publiski pieejamo komunikāciju tīklu operatori attiecībā uz datiem, kas tiek saglabāti saskaņā ar šo direktīvu, ievēro vismaz šādus datu drošības principus:

[..].”

16 Atbilstoši Direktīvas 2006/24 8. pantam:

“Dalībvalstis nodrošina, lai visi 5. pantā norādītie dati tiktu saglabāti saskaņā ar šo direktīvu tā, ka saglabātos datus un jebkuru citu nepieciešamo informāciju, kas saistīta ar minētajiem datiem, būtu iespējams nekavējoties nodot kompetentajām iestādēm.”

17 Tās pašas direktīvas 11. pants ir izteikts šādi:

“Direktīvas 2002/58/EK 15. pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Šā panta 1. punkts neattiecas uz datiem, kurus Direktīva [2006/24] konkrēti prasa saglabāt minētās direktīvas 1. panta 1. punktā paredzētajiem mērķiem”.

Prāvas priekšvēsture

- 18 2004. gada 28. aprīlī Francijas Republika, Īrija, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste Eiropas Savienības Padomei iesniedza priekšlikumu pamatlēmuma, kas balstīts uz LES 31. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 34. panta 2. punkta b) apakšpunktu, pieņemšanai. Šī projekta mērķis bija datu, kas tiek apstrādāti un uzglabāti sakarā ar publiski pieejamo elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai datu, kas tiek nosūtīti caur publiskiem komunikāciju tīkliem, uzkrāšana, lai novērstu, izmeklētu, konstatētu vai apkarotu noziedzīgus nodarījumus, tajā skaitā arī terorismu (Padomes dokuments 8958/04).
- 19 Pamatlēmuma vienai daļai Eiropas Kopienu Komisija izvēlējās šajā pamatlēmuma projektā minēto juridisko pamatu. Tā atgādināja, ka LES 47. pants neļauj, ka ar ES līgumu pamatots tiesību akts ietekmētu *acquis communautaire*, šajā gadījumā Direktīvu 95/46 un Direktīvu 2002/58. Uzskatot, ka saglabājamo datu kategoriju un to saglabāšanas perioda noteikšana ir Kopienu likumdevēja kompetencē, Komisija rezervēja sev tiesības izteikt direktīvas priekšlikumu.
- 20 2005. gada 21. septembrī Komisija pieņēma ar EKL 95. pantu pamatotu priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par tādu datu saglabāšanu, kurus apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58 (COM(2005) 438, galīgā redakcija).

- 21 Savas 2005. gada 1. un 2. decembra sesijas laikā Padome izvēlējās pieņemt direktīvu, kas ir pamatota ar EK līgumu, nevis turpināt pamatlēmuma pieņemšanu.
- 22 2005. gada 14. decembrī Eiropas Parlaments deva savu atzinumu EKL 251. pantā noteiktās koplēmuma procedūras ietvaros.
- 23 Savas 2006. gada 21. februāra sesijas laikā Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pieņēma Direktīvu 2006/24. Īrija un Slovākijas Republika balsoja pret šī dokumenta pieņemšanu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 24 Īrijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Direktīvu 2006/24 tādēļ, ka tā nav pieņemta, balstoties uz piemērotu juridisko pamatu, un

- piespriest Padomei un Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

- galvenokārt, prasību noraidīt kā nepamatotu un

- piespriest Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti ar šo tiesvedību;

- pakārtoti, gadījumā, ja Tiesa atceltu Direktīvu 2006/24, nolemt, ka šī direktīva paliks spēkā līdz stāsies spēkā jauns tiesību akts.

26 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt Īrijas iesniegto prasību un

- piespriest dalībvalstij atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 27 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 1. februāra rīkojumiem Slovērijas Republikai tika dota atļauja iestāties lietā, atbalstot Īrijas prasījumus, un Spānijas Karalistei, Nīderlandes Karalistei, Komisijai, kā arī Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājam tika dota atļauja iestāties lietā, atbalstot Parlamenta un Padomes prasījumus.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Īrija norāda, ka EKL 95. panta izvēle par Direktīvas 2006/24 juridisko pamatu esot fundamentāli kļūdaina. Ne šis pants, ne citas EK līguma normas nevarot būt piemērots juridiskais pamats šai direktīvai. Šī dalībvalsts galvenokārt apgalvo, ka minētās direktīvas vienīgais vai vismaz galvenais vai svarīgākais mērķis esot veicināt smagu noziegumu, tostarp terorisma, izmeklēšanu, atklāšanu un kriminālvajāšanu. Šādos apstākļos vienīgais pieļaujama juridiskais pamats Direktīvā 2006/24 paredzētajiem pasākumiem esot ES līguma VI sadaļa, it īpaši tās 30. pants, 31. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts.
- 29 Pēc Īrijas domām, Direktīvas 2006/24 septītā līdz vienpadsmitā un divdesmit pirmā apsvēruma, kā arī tās pamatnoteikumu, it īpaši tās 1. panta 1. punkta pārbaude pierādot, ka atsaukšanās uz EKL 95. pantu kā uz šīs direktīvas juridisko pamatu esot nepiemērota un nepamatota. Minētā direktīva esot skaidri vērsta uz noziedzīgu nodarījumu apkarošanu.

- 30 Pēc šīs dalībvalsts domām, esot noteikts, ka pasākumu, kuri pamatoti ar EKL 95. pantu, “smaguma centram” esot jābūt valsts tiesību aktu tuvināšanai, lai uzlabotu iekšējā tirgus darbību (skat. it īpaši 2006. gada 30. maija spriedumu apvienotajās lietās C-317/04 un C-318/04 Parlaments/Padome un Komisija, Krājums, I-4721. lpp.). Direktīvas 2006/24 normas attiecoties uz noziedzīgu nodarījumu apkarošanu un tie neesot paredzēti risināt traucējumus iekšējā tirgū.
- 31 Ja, pretēji Īrijas galvenajam prasījumam, Tiesa nolemtu, ka viens no Direktīvas 2006/24 mērķiem ir traucējumu vai šķēršļu novēršana iekšējā tirgū, šī dalībvalsts pakārtoti apgalvo, ka šis mērķis pēc rakstura esot jāuzskata par pilnībā sekundāru attiecībā pret galveno vai noteicošo mērķi, proti, cīņu pret noziedzību.
- 32 Īrija piebilst, ka Direktīvu 2002/58 varētu grozīt ar citu direktīvu, bet Kopienų likumdevējam neesot tiesību izmantot grozošu direktīvu, kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 95. pantu, lai Direktīvā 2002/58 iekļautu tiesību normas, kas izriet no pirmā pīlāra ietvaros Kopienai piešķirtās kompetences. Pienākumi, kuru mērķis ir nodrošināt, ka dati ir pieejami kriminālsodāmu noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanai, atklāšanai vai sodīšanai par tiem, izrietot no jomas, uz kuru var attiekties tikai tāds līdzeklis, kas pamatots ar ES līguma VI sadaļu. Līdz ar to LES 47. panta izpratnē šāda tiesību akta pieņemšana neiespaidojot minētās direktīvas tiesību normas. Ja vārdu “iespaidot”, kas ir lietots šajā pantā, saprotot pareizi, to vajagot interpretēt kā tādu, ar kuru esot aizliegti tikai Kopienų tiesību akti un [Eiropas] Savienības tiesību akti, kas varot pārklāties tiktāl, ciktāl runa ir par jomām, kuras ir sekundāras vai nav svarīgas.
- 33 Slovākijas Republika piekrīt Īrijas viedoklim. Tā uzskata, ka EKL 95. pants nevarot būt Direktīvas 2006/24 juridiskais pamats, jo šīs direktīvas galvenais mērķis neesot izskaust šķēršļus un izkropļojumus iekšējā tirgū. Minētās direktīvas mērķis esot datu

saglabāšanas ārpus komerciāliem nolūkiem saskaņošana, lai atvieglotu dalībvalstu darbību krimināltiesību jomā, un šī iemesla dēļ to nevarot pieņemt Kopienas kompetences ietvaros.

34 Pēc šīs dalībvalsts domām, personas datu saglabāšana, ciktāl tā ir noteikta Direktīvā 2006/24, novestu pie nozīmīgas iejaukšanās individu tiesībās attiecībā uz to privāto dzīvi, kas paredzētas ECTK 8. pantā. Būtu apšaubāms, ka tik nozīmīgu iejaukšanos varētu pamatot ar ekonomiskiem iemesliem, šajā gadījumā ar labāku iekšējā tirgus darbību. Tiesību akta, kas ir ārpus Kopienas kompetences, pieņemšana, kura galvenais un neslēptais mērķis būtu cīņa pret noziedzību un terorismu, būtu piemērotāks risinājums, kas sniegtu adekvātāku pamatojumu iejaukties personu tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību.

35 Parlaments norāda, ka Īrija selektīvi lasot Direktīvas 2006/24 tiesību normas. Pēc tā domām, tās piektais un sestais apsvērums precizējot, ka šīs direktīvas galvenais vai noteicošais mērķis ir novērst šķēršļus elektronisko komunikāciju iekšējā tirgū, un divdesmit piektais apsvērums apstiprinot, ka piekļuve saglabātajiem datiem un to lietošana neietilpst Kopienas kompetencē.

36 Parlaments apgalvo, ka pēc 2001. gada 11. septembra teroristu atentātiem Ņujorkā (Amerikas Savienotās Valstis), 2004. gada 11. marta atentātiem Madridē (Spānija) un 2005. gada 7. jūlija atentātiem Londonā (Apvienotā Karaliste) dažas dalībvalstis ir pieņēmušas atšķirīgus noteikumus datu saglabāšanas jomā. Pēc šīs iestādes domām, tādas atšķirības varētu traucēt elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu. Parlaments uzskata, ka datu saglabāšana publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatoriem (turpmāk tekstā — “pakalpojumu sniedzēji”) ir nopietns izmaksu elements un atšķirīgu tiesību normu pastāvēšana šajā jomā varētu izkropļot konkurenci iekšējā tirgū. Tas piebilst, ka Direktīvas 2006/24 galvenais mērķis esot saskaņot pienākumus, ko

dalībvalstis ir uzlikušas pakalpojumu sniedzējiem datu saglabāšanas jomā. No tā izrietot, ka EKL 95. pants ir šai direktīvai atbilstošs juridiskais pamats.

³⁷ Tāpat Parlaments norāda, ka nozīme, kas piešķirta cīņai pret noziedzību, neaizliedzot pamatot minēto direktīvu ar EKL 95. pantu. Kaut arī cīņa pret noziedzību ir skaidri ietekmējusi šajā direktīvā veikto izvēli, šī ietekme neapdraudot EKL 95. panta kā juridiskā pamata izvēli.

³⁸ Turklāt Direktīvas 2006/24 4. pantā saskaņā ar tās divdesmit piekto apsvērumu esot noteikts, ka dalībvalstīm ir jādefinē nosacījumi piekļuvei saglabātajiem datiem un to apstrādei, ņemot vērā attiecīgus [Eiropas] Savienības tiesību aktus vai starptautisko publisko tiesību aktus, un jo īpaši ECTK. Šī pieeja atšķirtos no tās, kas tika apstiprināta attiecībā uz pasākumiem, kuri bija sprieduma priekšmets iepriekš minētajā lietā Parlaments/Padome un Komisija, lietā, kurā aviosabiedrībām bija pienākums trešās valsts tiesību aizsardzības iestādei piešķirt pieeju pasažieru datiem. Tādējādi minētā direktīva ievērojot kompetenču sadali starp pirmo un trešo pilāru.

³⁹ Pēc Parlamenta domām, kaut arī personas datu glabāšana būtībā var būt iejaukšanās ECTK 8. panta izpratnē, tad šo iejaukšanos šī panta ietvaros varot pamatot, atsaucoties uz sabiedrisko drošību un noziedzīgu nodarījumu novēršanu. Jautājums par tādas iejaukšanās pamatojumu būtu jānodala no pareiza juridiskā pamata izvēles [Eiropas] Savienības tiesību sistēmā, tā kā šie divi jautājumi nav savstarpēji saistīti.

40 Padome norāda, ka gados pēc Direktīvas 2002/58 pieņemšanas valstu tiesību aizsardzības iestādes arvien vairāk sākot uztraukties par jauninājumu izmantošanu elektronisko komunikāciju pakalpojumu jomās, lai veiktu noziedzīgus nodarījumus. Pēc tās domām, šīs jaunās problēmas esot likušas dalībvalstīm ieviest pasākumus, lai kavētu datu attiecībā uz šīm komunikācijām dzēšanu un nodrošinātu to pieejamību tiesību aizsardzības iestādēm. Šī iestāde norāda, ka šo pasākumu atšķirīgais raksturs sākot traucēt iekšējā tirgus pareizu darbību. Direktīvas 2006/24 piektais un sestais apsvērums to skaidri norādot.

41 Šī situācija esot likusi Kopienai likumdevējam nodrošināt, lai pakalpojumu sniedzējiem tiktu piemēroti vienoti noteikumi attiecībā uz nosacījumu to darbību veikšanai.

42 Šo iemeslu dēļ 2006. gadā Kopienai likumdevējs esot uzskatījis par nepieciešamu atcelt Direktīvas 2002/58 5., 6. un 9. pantā noteikto pienākumu dzēst datus un paredzēt, ka turpmāk Direktīvas 2006/24 5. pantā minētie dati ir obligāti jā saglabā noteiktu laiku. Ar šo grozījumu dalībvalstīm tika uzlikts pienākums nodrošināt, ka minētos datus saglabā uz laiku, kas ir ne mazāks kā seši mēneši un ne ilgāks kā divi gadi no komunikācijas datuma. Šī grozījuma mērķis esot bijis izstrādāt precīzus un saskaņotus nosacījumus, ko attiecībā uz Direktīvas 2006/24 5. pantā minēto personas datu dzēšanu vai nedzēšanu ievērotu pakalpojumu sniedzēji, kā arī radīt vienotus noteikumus Kopienā, lai nodrošinātu iekšējā tirgus vienotību.

43 Padome secina, ka, kaut arī cīņas pret noziedzību, tajā skaitā terorismu, nepieciešamība esot bijusi noteicošs faktors, lai lēmumā grozītu tiesību un pienākumu, kas paredzēti Direktīvas 2002/58 5., 6. un 9. pantā, apjomu, šis apstāklis neesot šķērslis, lai Direktīvu 2006/24 pieņemtu, pamatojoties uz EKL 95. pantu.

- 44 Ne LES 30., 31. un 34. pants, ne arī kāds cits ES līguma pants nevarot pamatot tiesību aktu, kura mērķis būtībā būtu grozīt pakalpojumu sniedzēju darbību īstenošanas nosacījumus vai padarīt Direktīvā 2002/58 noteikto režīmu par tiem nepiemērojamu.
- 45 Tiesiskais regulējums attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju saglabājamo datu kategorijām un šo datu saglabāšanas laiku, ar kuru tiek grozīti ar Direktīvu 2002/58 pakalpojumu sniedzējiem uzliktie pienākumi, nevar būt ar ES līguma VI sadaļu pamatota tiesību akta priekšmets. Tāda tiesību akta pieņemšana iespaidotu šīs direktīvas normas un tādējādi būtu LES 47. panta pārkāpums.
- 46 Pēc Padomes domām, ar ECTK 8. pantu aizsargātās tiesības neesot absolūtas un tās varot tikt ierobežotas šī panta 2. punktā paredzētajos gadījumos. Datu saglabāšana, kāda tā paredzēta Direktīvā 2006/24, kalpotu vispārējām leģitīmām interesēm, kas noteiktas ECTK 8. panta 2. punktā, un būtu piemērots līdzeklis šo interešu aizsardzībai.
- 47 Spānijas Karaliste un Nīderlandes Karaliste apgalvo, kā tas izrietot no Direktīvas 2006/24 pirmā, otrā, piektā un sestā apsvēruma, ka tās mērķis galvenokārt esot novērst tos šķēršļus iekšējā tirgū, ko radot juridiskās un tehniskās atšķirības dalībvalstu noteikumos. Pēc to domām, ar minēto direktīvu datu saglabāšana esot noteikta, lai novērstu šāda veida šķēršļus, pirmkārt, saskaņojot pienākumu saglabāt datus un, otrkārt, precizējot tādus elementus, uz kuriem attiecas šis pienākums, kā saglabājamo datu kategorijas un to saglabāšanas ilgums.

- 48 Tas, ka saskaņā ar tās 1. pantu Direktīva 2006/24 veic šo saskaņošanu, "lai nodrošinātu, ka šie dati ir pieejami smagu noziegumu, kas katrā dalībvalstī noteikti tiesību aktos, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem", esot cits jautājums. Ar šo direktīvu neesot regulēta dalībvalstu valsts un policijas iestāžu datu apstrāde. Savukārt saskaņošana attiecoties tikai uz datu saglabāšanas aspektiem, kuri tieši ietekmējot pakalpojumu sniedzēju komercdarbību.
- 49 Tiktāl, ciktāl ar minēto direktīvu tiek grozīta Direktīva 2002/58 un pastāv saikne ar Direktīvu 95/46, grozījumi, ko tā ietver, var tikt pienācīgi īstenoti tikai ar Kopienas tiesību aktu, nevis ar tiesību aktu, kas attiecas uz ES līgumu.
- 50 Komisija atgādina, ka pirms Direktīvas 2006/24 pieņemšanas vairākas dalībvalstis esot ieviesušas valsts pasākumus attiecībā uz datu saglabāšanu, piemērojot Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu. Tā uzsver nozīmīgās atšķirības, kas esot pastāvējušas starp šiem pasākumiem. Piemēram, saglabāšanas ilgums esot variējis no trīs mēnešiem Nīderlandē līdz četriem gadiem Īrijā. Pēc tās domām, pienākumiem attiecībā uz datu saglabāšanu esot bijušas nozīmīgas ekonomiskas sekas attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem. Šo pienākumu dažādība varētu radīt iekšējā tirgus izkropļojumu. Šajā kontekstā esot bijis pamatoti Direktīvu 2006/24 pieņemt, pamatojoties uz EKL 95. pantu.
- 51 Turklāt šī direktīva saskaņotā veidā Kopienas līmenī esot ierobežojusi Direktīvā 2002/58 paredzētos pienākumus. Tā kā tā esot bijusi pamatota ar EKL 95. pantu, Direktīvas 2006/24 juridiskais pamats neesot varējis atšķirties.

- 52 Smagu noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanas, atklāšanas vai sodīšanas par tiem minēšana Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā attiecoties uz Kopienu tiesībām, jo tā kalpojot kā norāde uz leģitīmo mērķi, kas ir šajā direktīvā noteiktajiem ierobežojumiem attiecībā uz personu tiesībām datu aizsardzības jomā. Šāda norāde esot nepieciešama gan lai ievērotu Direktīvas 95/46 un Direktīvas 2002/58 prasības, gan atbilstu ECTK 8. pantam.
- 53 Eiropas uzraudzītājs uzsver, ka Direktīvas 2006/24 mērķis attiecoties uz EKL 95. pantu, jo, pirmkārt, šai direktīvai esot tieša ietekme uz pakalpojumu sniedzēju komercdarbību un līdz ar to var labvēlīgi ietekmēt iekšējā tirgus izveidi un darbību un, otrkārt, ja Kopienu likumdevējs nebūtu iejaucies, šajā iekšējā tirgū būtu varējis rasties konkurences izkropļojums. Mērķis apkarot noziedzīgus nodarījumus neesot ne minētās direktīvas vienīgais, pat ne galvenais mērķis. Savukārt tās mērķis esot, pirmkārt, labvēlīgi ietekmēt iekšējā tirgus izveidi un darbību, kā arī izskaust konkurences izkropļojumus. Šī direktīva saskaņojot valsts tiesību normas attiecībā uz noteiktu datu saglabāšanu, ko savu parasto komercdarbību ietvaros veic privātie uzņēmumi.
- 54 Turklāt ar Direktīvu 2006/24 tika grozīta Direktīva 2002/58, kura bija pieņemta uz EKL 95. panta pamata, un līdz ar to tā esot bijusi jāpieņem uz tā paša juridiskā pamata. Saskaņā ar LES 47. pantu tikai Kopienu likumdevēja kompetencē būtu grozīt ar EK līgumu pamatotā direktīvā noteiktos pienākumus.
- 55 Pēc Eiropas uzraudzītāja domām, ja EK līgums nevarētu būt Direktīvas 2006/24 juridiskais pamats, tad Kopienu tiesību normas par šo datu aizsardzību nepasargātu iedzīvotājus gadījumā, kad to personas datu apstrāde atvieglotu noziedzības apkarošanu. Tādā gadījumā vispārējais datu aizsardzības režīms saskaņā ar Kopienu tiesībām attiektos uz datu apstrādi komerciālos nolūkos, bet nevis uz šo datu apstrādi tiesību aizsardzības nolūkos. Pakalpojumu sniedzējiem tas radītu izšķiršanas grūtības

un samazinātu attiecīgo personu aizsardzības līmeni. No tādas situācijas esot jāizvairās. Šī vajadzība pēc saskaņotības pamatojot Direktīvas 2006/24 pieņemšanu, balstoties uz EK līgumu.

Tiesas vērtējums

56 Ievadam jānorāda, ka jautājums par Eiropas Savienības kompetencēm atšķiras atkarībā no tā, vai attiecīgā kompetence plašākā nozīmē jau ir atzīta Eiropas Savienībai vai nav vēl tai atzīta. Pirmajā gadījumā ir jālemj par kompetenču sadali [Eiropas] Savienības iekšienē un īpaši par to, vai jāpieņem direktīva uz EK līguma pamata vai pamatlēmums uz ES līguma pamata. Savukārt otrajā gadījumā ir jālemj par kompetenču sadali starp [Eiropas] Savienību un dalībvalstīm un īpaši par to, vai [Eiropas] Savienība ir piesavinājusies pēdējo kompetences. Šī lieta attiecas uz pirmo no šiem diviem gadījumiem.

57 Tāpat ir jāprecizē, ka Īrijas iesniegtā prasība ir tikai par juridiskā pamata izvēli, nevis par iespējamu pamattiesību pārkāpumu, kas izrietētu no iejaukšanās tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību, ko ietver Direktīva 2006/24.

58 Īrija, ko atbalsta Slovākijas Republika, norāda, ka Direktīva 2006/24 nevarot tikt pamatota ar EKL 95. pantu, ņemot vērā, ka tās “smaguma centrs” neattiecoties uz

iekšējā tirgus darbību. Šīs direktīvas vienīgais vai vismaz galvenais mērķis esot smagu noziegumu izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana.

59 Šādai pozīcijai nevar piekrist.

60 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai Kopienu tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem elementiem, kurus Tiesa var pārbaudīt, tostarp uz akta mērķi un saturu (skat. 2007. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-440/05 Komisija/Padome, Krājums I-9097. lpp., 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Direktīva 2006/24 tika pieņemta, pamatojoties uz EK līgumu un it īpaši uz tā 95. pantu.

62 EKL 95. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Padome paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību.

63 Kopienu likumdevējs var izmantot EKL 95. pantu īpaši gadījumos, kad pastāv atšķirības starp valstu tiesiskajiem regulējumiem, ja šādas atšķirības var traucēt pamatbrīvībām

vai radīt konkurences izkropļojumus un, proti, arī tiešu ietekmi uz iekšējā tirgus darbību (šajā sakarā skat. 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-380/03 Vācija/Parlaments un Padome, Krājums, I-11573. lpp., 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁶⁴ Turklāt, lai gan EKL 95. panta izmantošana par juridisko pamatu ir iespējama, lai nākotnē novērstu tirdzniecības šķēršļus, kas rastos atšķirīgas dalībvalstu tiesību normu attīstības dēļ, iespējai, ka šādi šķēršļi radīsies, ir jābūt ticamai un minētā pasākuma mērķim ir jābūt saistītam ar to novēršanu (iepriekš minētais spriedums lietā Vācija/Parlaments un Padome, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁶⁵ Ir būtiski pārbaudīt, vai situācija, kura noveda pie Direktīvas 2006/24 pieņemšanas, atbilda divos iepriekšējos punktos aprakstītajiem nosacījumiem.

⁶⁶ Kā tas izriet no minētās direktīvas piektā un sestā apsvēruma, Kopienu likumdevējs ir vadījies no konstatējuma, ka valstu tiesiskajos regulējumos bija juridiskas un tehniskas atšķirības attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju datu saglabāšanu.

⁶⁷ Šajā ziņā Tiesai iesniegtie pierādījumi apliecina, ka pēc šī sprieduma 36. punktā minētajiem teroristu atentātiem vairākas dalībvalstis, ievērojot, ka dati attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām ir efektīvs līdzeklis, lai atklātu un apkarotu noziedzīgus nodarījumus, tajā skaitā terorismu, ieviesa pasākumus, pamatojoties uz Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, lai pakalpojumu sniedzējiem noteiktu pienākumus attiecībā uz tādu datu saglabāšanu.

- 68 Tāpat no lietas materiāliem izriet, ka pienākumiem attiecībā uz datu saglabāšanu ir nozīmīgas ekonomiskas sekas attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem tiktāl, ciktāl tie var radīt ieguldījumus un ievērojamas darbības izmaksas.
- 69 Turklāt Tiesai iesniegtie pierādījumi apliecina, ka valstu pasākumi, kuri, piemērojot Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, ir ieviesti līdz 2005. gadam, atspoguļo būtiskas atšķirības, it īpaši attiecībā uz saglabājamo datu raksturu un to saglabāšanas laiku.
- 70 Visbeidzot, bija paredzams, ka dalībvalstis, kuras vēl nebija pieņēmušas tiesisko regulējumu datu saglabāšanas jomā, ieviesīs noteikumus šajā jomā, kas varētu vēl vairāk akcentēt atšķirības starp dažādiem valstis pastāvošiem pasākumiem.
- 71 Ņemot vērā šos apstākļus, liekas, ka atšķirībām starp dažādajiem valsts tiesiskajiem regulējumiem, kuri pieņemti datu attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām saglabāšanas jomā, bija tieša ietekme uz iekšējā tirgus darbību un bija paredzams, ka šī ietekme to pasliktinās.
- 72 Tāda situācija attaisnoja Kopienu likumdevēja tiešanos uz mērķi aizsargāt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, pieņemot saskaņotus noteikumus.

- 73 Turklāt ir jānorāda, ka, paredzot saskaņotu datu attiecībā uz elektroniskajām komunikācijām saglabāšanas līmeni, ar Direktīvu 2006/24 tika grozītas Direktīvas 2002/58 noteikumi.
- 74 Šī pēdējā direktīva ir pamatota ar EKL 95. pantu.
- 75 Saskaņā ar LES 47. pantu neviens ES līguma noteikums neiespaido EK līgumu. Šī prasība ir arī LES 29. panta pirmajā daļā, kas ievada LES VI sadaļu ar nosaukumu "Noteikumi par policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās" (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Padome, 52. punkts).
- 76 Paredzot, ka neviens Līguma par ES noteikums neiespaido Eiropas Kopienu dibināšanas līgumus vai vēlākus līgumus un aktus, ar ko tos groza vai papildina, LES 47. pants paredz atbilstoši LES 2. panta piektajam ievilkumam un LES 3. panta pirmajai daļai saglabāt un attīstīt *acquis communautaire* (2008. gada 20. maija spriedums lietā C-91/05 Komisija/Padome, Krājums, I-3651. lpp., 59. punkts).
- 77 Tiesai ir pienākums nodrošināt, lai tiesību akti, uz kuriem saskaņā ar lietas dalībnieka viedokli attiecas ES līguma VI sadaļa un kuri sava rakstura dēļ var radīt juridiskas sekas, neskartu pilnvaras, kas ar EK līguma normām piešķirtas Kopienai (iepriekš minētais 2008. gada 20. maija spriedums lietā Komisija/Padome, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 78 Ciktāl ar Direktīvu 2006/24 Direktīvā 2002/58 veiktie grozījumi attiecas uz Kopienu kompetenci, Direktīvu 2006/24 nevar pamatot ar ES līguma normu, nepārkāpjot tā 47. pantu.
- 79 Lai noteiktu, vai likumdevējs, pieņemot Direktīvu 2006/24, ir izvēlējis piemērotu juridisko pamatu, vēl, kā tas izriet arī no šī sprieduma 60. punkta, ir jāpārbauda tās normu materiāli tiesiskais saturs.
- 80 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka šīs direktīvas normas attiecas tikai uz pakalpojumu sniedzēju darbību un nenosaka ne piekļuvi datiem, ne to izmantošanu no dalībvalstu policijas iestāžu vai tiesību aizsardzības dienestu puses.
- 81 Precīzāk, Direktīvas 2006/24 noteikumi tiecas tuvināt valstu tiesību aktus attiecībā uz pienākumu saglabāt datus (3. pants), saglabājamo datu kategorijām (5. pants), datu saglabāšanas termiņiem (6. pants), datu aizsardzību un drošību (7. pants), kā arī to uzglabāšanas prasībām (8. pants).
- 82 Savukārt Direktīvā 2006/24 paredzētie pasākumi paši par sevi neparedz dalībvalstu tiesību aizsardzības iestāžu iejaukšanos. Kā tas izriet no šīs direktīvas 3. panta, tajā ir paredzēts, ka pakalpojumu sniedzējiem ir jā saglabā tikai dati, kuri ir iegūti vai apstrādāti, sniedzot attiecīgos komunikāciju pakalpojumus. Tie ir tikai tie dati, kas ir cieši saistīti ar šo sniedzēju komercdarbības veikšanu.

- 83 Tādējādi Direktīvā 2006/24 ir noteiktas operācijas, kas ir ārpus ikvienas iespējamās policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās. Tā nesaskaņo ne jautājumu par valsts kompetento tiesību aizsardzības iestāžu piekļuvi datiem, ne jautājumu par šo datu lietošanu un apmaiņu starp šīm iestādēm. Šie jautājumi, kas principā izriet no jomas, kuru regulē ES līguma VI sadaļa, bija izslēgti no šīs direktīvas normām, kā tas arī ir norādīts tās divdesmit piektajā apsvērumā un 4. pantā.
- 84 No tā izriet, ka Direktīvas 2006/24 materiāli tiesiskais saturs būtībā attiecas uz pakalpojumu sniedzēju darbībām attiecīgajā iekšējā tirgus sektorā, izņemot valsts darbībām, kuras izriet no ES līguma VI sadaļas.
- 85 Ņemot vērā šo materiāli tiesisko saturu, ir jāsecina, ka Direktīva 2006/24 galvenokārt attiecas uz iekšējo tirgus darbību.
- 86 Attiecībā uz šādu secinājumu Īrija uzsver, ka ar iepriekš minēto spriedumu lietā Parlaments/Padome un Komisija Tiesa esot atcēlusi Padomes 2004. gada 17. maija Lēmumu 2004/496/EK par nolīguma noslēgšanu starp Eiropas Kopienu un Amerikas Savienotajām Valstīm attiecībā uz personas datu apstrādi un pārsūtīšanu, ko aviopārvadātāji veic ASV Nacionālās drošības ministrijas Muitas un robežsardzes departamentam (OV L 183, 83. lpp., un — labojums — OV 2005, L 255, 168. lpp.).
- 87 Iepriekš minētā sprieduma lietā Parlaments/Padome un Komisija 68. punktā Tiesa uzskatīja, ka minētais nolīgums paredz tādu pašu datu pārsūtīšanu kā Komisijas

2004. gada 14. maija Lēmums 2004/535/EK par pietiekamu aizsardzību *Passenger Name Record* iekļautajiem lidmašīnu pasažieru personas datiem, kas nosūtīti Amerikas Savienoto Valstu Muitas un robežapsardzes birojam (OV L 235, 11. lpp.).

88 Šis pēdējais lēmums attiecās uz pasažieru datu, kas iegūti no dalībvalstu teritorijā esošo aviopārvadātāju rezervācijas sistēmām, pārsūtīšanu ASV Nacionālās drošības ministrijas Muitas un robežsardzes departamentam. Tiesa konstatēja, ka šī lēmuma mērķis bija to datu apstrāde, kura nebija nepieciešama aviopārvadātāju pakalpojumu sniegšanai, bet kura tika uzskatīta par nepieciešamu, lai nodrošinātu sabiedrības drošību un represīvos mērķus. Iepriekš minētā sprieduma lietā Parlaments/Padome un Komisija 57.–59. punktā Tiesa nolēma, ka uz tādu datu apstrādi attiecas Direktīvas 95/46 3. panta 2. punkts, saskaņā ar kuru šī direktīva neattiecas uz personas datu apstrādi, kuras mērķis ir sabiedriskā drošība un valsts pasākumi krimināltiesību jomā. Līdz ar to Tiesa ir secinājusi, ka Lēmums 2004/535 neietilpst Direktīvas 95/46 piemērošanas jomā.

89 Tā kā nolīgums, par kuru ir Lēmums 2004/496, tāpat kā Lēmums 2004/535 attiecas uz datu apstrādi, kura ir izslēgta no Direktīvas 95/46 piemērošanas jomas, Tiesa nolēma, ka Lēmumu 2004/496 nevarēja likumīgi pieņemt, pamatojoties uz EKL 95. pantu (iepriekš minētais spriedums lietā Parlaments/Padome un Komisija, 68. un 69. punkts).

90 Tādi apsvērumi nevar tikt attiecināti uz Direktīvu 2006/24.

91 Atšķirībā no Lēmuma 2004/496, kurš attiecās uz personas datu pārsūtīšanu, kas iekļaujas valsts varas izveidotajā struktūrā, lai nodrošinātu sabiedrisko drošību,

Direktīva 2006/24 attiecas uz pakalpojumu sniedzēju darbībām iekšējā tirgū un neietver nekādu regulējumu attiecībā uz valsts varas darbībām ar represīviem mērķiem.

- 92 No tā izriet, ka Īrijas izvirzītos argumentus saistībā ar Lēmuma 2004/496 atcelšanu ar iepriekš minēto spriedumu lietā Parlaments/Padome un Komisija nevar atbalstīt.
- 93 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāuzskata, ka Direktīvas 2006/24 pieņemšana uz EKL 95. panta pamata bija pamatota.
- 94 Līdz ar to šī prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 95 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments un Padome ir prasījuši piespriezt Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Īrijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Piemērojot šā paša panta 4. punkta pirmo daļu, personas, kas iestājušās šajā lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Īrija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste, Slovākijas Republika, Eiropas Kopienu Komisija un Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītājs sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

[Paraksti]